

РЕШЕНИЕ

№ 3362

гр. София, 07.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в
публично заседание на 23.03.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гургана Мартинова, като разгледа дело номер **5646** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба вх. № 15071 от 27.07.2010 година, подадена от Б. О., ЕИК: * чрез Е, в качеството му на управител, срещу Ревизионен акт № 900611/30.03.2010г., издаден от Б Л З, на длъжност старши инспектор по приходите П. Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (Н.) – Г. С., офис Б., потвърден с Решение № 804/04.06.2010 г. на Д. на Дирекция Обжалване и управление на изпълнението (О.) – Г. С., П. Централно управление (ЦУ) на Националната агенция за приходите (Н.).

Жалбоподателят оспорва ревизионния акт в следните му части: непризнато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 7 121,89 лв. за данъчен период 01.04.-30.04.2007 г.; непризнати за данъчни цели осчетоводени разходи за изграждане СОТ и видеонаблюдение за 2007 г. и 2008 г.; увеличение на финансовия резултат за 2007 г. и 2008 г. с разходи за амортизации на два броя леки автомобили и начислен данък върху разходите по реда на чл. 204 от ЗКПО за представителни разходи и разходи, свързани с експлоатацията на превозни средства за 2007 г. и 2008 г. Изразено е искане за отмяна на ревизионния акт като незаконосъобразен и необоснован в оспорените му части.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител адвокат Н поддържа жалбата и искането за отмяна на ревизионен акт. Претендира присъждане на

направените във връзка с делото разноси.

Ответникът – Д. на Дирекция О. – С., П. ЦУ на Н., чрез процесуалния си представител юрисконсулт К оспорва жалбата, със становище за нейната неоснователност. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

На основание Заповед № 900611/25.09.2009 г., издадена от С Т К, началник сектор „Ревизии и проверки” П. отдел „Контрол” в ТД на Н. Б., е възложено извършването на ревизия на Б. О. за определяне задълженията по ЗКПО и ЗДДФЛ за периода 01.01.2007 г. - 31.12.2008 г. и по ЗДДС за периода 01.03.2007 г. - 31.08.2009 г.

Констатациите, направени в ревизионното производство са отразени в Ревизионен доклад /РД/ № 900611/19.01.2010 г., връчен на упълномощено лице на 01.02.2010 г. Срещу РД е подадено възражение по реда на чл.117, ал.5 от ДОПК вх. № 3650/16.03.2010 г., което не е уважено от органите по приходите по съображения, изложени в мотивите на РА. Ревизията приключва с издаване на РА № 900611/30.03.2010 г. от Б Л З, на длъжност старши инспектор по приходите П. ТД на Н. С., офис Б., упълномощена със Заповед № К 900611/22.01.2010 г. С РА са определени задължения в общ размер на 15 939,91 лв., в т.ч. ДДС за довносяне 8 507,37 лв. и съответните лихви в размер на 3 186,23 лв., корпоративен данък в размер на 2 256,28 лв. и съответните лихви в размер на 383,13 лв., данък по чл. 204, т. 1, 2 и 3 от ЗКПО в общ размер на 1 080,87 лв. и съответните лихви в размер на 346,07 лв.

РА № 900611/30.03.2010 г. е връчен на упълномощено лице на 09.04.2010 г. и в законоустановения срок е обжалван пред Д. на Дирекция О. – С., П. ЦУ на Н. с жалба вх. № 5588/22.04.2010 г. на ТД на Н. – С., офис Б.. Във връзка с жалбата е постановено Решение № 804/04.06.2010 г., с което РА е потвърден изцяло в обжалваната част. Решението е постановено в рамките на срока по чл. 155, ал.1 от ДОПК, и от компетентен орган. Същото е връчено на упълномощено от Б. О. лице на 23.06.2010г. Жалбата срещу потвърдения с решението на Д. на Дирекция О. – С. РА № 900611/30.03.2010г., адресирана до Административен съд – С. град е подадена чрез решаващия административен орган, по пощата, на 06.07.2010г., видно от приложения пощенски плик.

По делото е прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза, неоспорено от страните. Според заключението, след извършена проверка в счетоводството на ревизираното дружество е изложен извод, че счетоводната документация е пълна и счетоводството е водено в съответствие с изискванията на действащото към момента на съставянето й счетоводно законодателство. След извършена проверка на представената счетоводна документация и пътни листа и след съпоставка на закупените горива по видове, на количеството закупено гориво за процесния период, спрямо намиращите се количества в пътните листа за автомобилите, П. експертизата не е установено различие между заредени, изразходвани и счетоводно отразени количества.

Прието е заключение на съдебно-техническа експертиза, неоспорено от страните по делото. Според заключението, всеки един елемент от сигнално-охранителните системи и от системите за видеонаблюдение и видеозаснемане, може да бъде отделян самостоятелно. Това се обуславя от гъвкавия монтаж П. окабеляването и използването на VNC конектори. Отделеният от системата изправен елемент може да бъде използван в друга система със същото функционално предназначение. П. отделяне на съответния

елемент системата може да функционира като цяло, без това да нарушава самата ѝ функция и предназначението ѝ, само когато отделеният елемент има частично или пълно дублиращ функционален заместител.

П. така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК и от лице, което притежава процесуална легитимация - адресат на оспорения акт, с който се определят задължения. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

РА № 900611/30.03.2010 г. е издаден от компетентен орган по смисъла на чл.118 ал. 2 ДОПК във вр. с чл. 7, ал.1, т.4 от Закона за Н., в кръга на определените му правомощия съгласно Заповед за определяне на компетентен орган № К-900611/22.01.2010г., издадена от органа възложил ревизията. Последният е оправомощен на основание чл. 112, ал.2, т. 1 от ДОПК и чл. 11, ал.1, т. 4 и ал. 3 от ЗНАП и по силата на Заповед № 66/30.03.2007 г., издадена от Д. на ТД на Н. – Г. Б., компетентен орган по смисъла на чл. 112, ал.2, т. 1 от ДОПК, към момента на издаване на ЗВР (ТД на Н. – Г. Б. преминава в структурата на ТД на Н. – С. град, по силата на Решение № РМФ-286/19.12.2009г. на Управителния съвет на Националната агенция за приходите.). Ревизионното производство е проведено в рамките на предвидените в процесуалния закон срокове. РА е съставен в предвидената форма съгласно чл.119 и чл. 120 от ДОПК като в ревизионното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

В ревизионното производство е установено, че за данъчен период 01.04.-30.04.2007 г. Б. О. е ползвало право на данъчен кредит в размер на 7 121,89 лв. за придобити 2 броя леки автомобили „Ш Фабия“. Същите са заведени като ДМА по счетоводна с/ка 205 „Транспортни средства“ и върху стойността им са начислявани амортизации. Представени са два броя договори от 17.04.2007г., съгласно които Б. О. предоставя за ползване автомобилите на В Е Е и на П И Е за срок от 5 години. Съгласно клаузите на договорите автомобилите могат да се ползват за служебни и за лични цели. Консумативите и материалите са за сметка на ползвателите. Дружеството има задължение да прехвърли собствеността на автомобилите на ползвателите след приключване на лизинговия договор. Ревизиращият орган е квалифицирал процесните договори като договори за послужване, с които на двамата служители на дружеството се предоставят безвъзмездно за ползване леки автомобили. В тази връзка е приел, че не са налице изключенията, изчерпателно изброени в ал. 2 на чл. 70 от ЗДДС и на основание чл. 70, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 70, ал. 2 от ЗДДС за Б. О. не е налице право на приспадане на данъчен кредит.

Според жалбоподателя договорите по същество представляват договори за наем, с което е изпълнена хипотезата на чл. 70, ал. 2, т. 1 от ЗДДС.

Правото на приспадане на данъчен кредит възниква и се упражнява от общите правила на чл. 68 и чл. 69 от ЗДДС, П. ограниченията на чл. 70 и П. условията на чл. 71 от ЗДДС. Съгласно чл. 70, ал. 1 от ЗДДС правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо че са изпълнени условията на чл. 69 или 74, когато: т. 2 -стоките или услугите са предназначени за безвъзмездни доставки или за дейности, различни от

икономическата дейност на лицето; т. 4 - е придобит, внесен или е нает мотоциклет или лек автомобил. Според ал. 2 цитираната разпоредба не се прилага, когато: 1. превозните средства по ал. 1, т. 4 се използват единствено за транспортни и охранителни услуги, таксиметрови превози, отдаване под наем, куриерски услуги или подготовка на водачи на МПС, включително П. последващата им продажба; 2. превозните средства са предназначени единствено за препродажба /търговски наличности/.

В случая е безспорно, че от Б. О. са придобити леки автомобили с марка „Ш Фабия“. Видно от сключените договори между Б. О. и В Е Е и дружеството и П Е Е, автомобилите се предоставят за ползване, както за лични, така и за служебни цели. Следователно, не е налице предвиденото изключение, съгласно чл. 70, ал.2, т. 1 от ЗДДС, а именно: автомобилите да се използват единствено за транспортни и охранителни цели или таксиметрови услуги. Не може да се приеме за доказано и твърдението, че закупените леки автомобили са предназначени за отдаване под наем. Съгласно чл. 228 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД) с договора за наем наемодателят се задължава да предостави една вещь за временно ползване на наемателя, който му дължи определена цена. Съгласно чл. 232, изречение второ от ЗЗД наемателят е задължен да плаща наемната цена и разходите, свързани с ползването на вещта. Видно от текста на представените договори, вещта не се предоставя за временно ползване, тъй като съществува задължение за Б. О. да прехвърли собствеността на физическите лица. Също така в договора липсва уговарянето на наемна цена, което е съществена част от договора за наем. В жалбата са изложени твърдения, които по същество потвърждават, че наемна цена нито е уговаряна, нито е заплащана. Твърдението, че заплащането няма парично изражение и се изразява в задължение на лицето да работи в Б. О. не характеризира договора като такъв за наем на вещь. Подобно задължение би могло да се вмени на лице, което е наето на работа по трудово или гражданско правоотношение, с цел да му бъде предоставен автомобил за ползване П. изпълнение на възложената му работа. Това задължение може да е част от договор за престиране на работна сила или за постигане на определен трудов резултат, но е и от договор за наем. Договарянето и заплащането на определена наемна цена е съществена характеристика на договора за наем на вещь. В случая не е налице изрична уговорка за заплащане на наемна цена, не е договорен размер на наемна цена и такава не е заплащана. Следователно, неоснователни са изложените в жалбата твърдения, че придобитите леки автомобили са предназначени за отдаване под наем. Неоснователни са и твърденията, че същите са предназначени единствено за препродажба. Видно от сключените договори между Б. О. и В Е Е и Б. О. и П Е Е, между страните е договорено ползване на лекия автомобил от физическите лица за определен период от време, след което автомобилът ще бъде прехвърлен в собственост на физическите лица. За физическите лица съществува задължение да използват автомобила за служебни цели и да работят за срока на ползването в Б. О.. Установено е, че леките автомобили не са заведени в счетоводството на дружеството като търговски наличности, предназначени единствено за препродажба, а като ДМА, за които са начислявани амортизационни отчисления. Следователно, леките автомобили не са предназначени единствено за препродажба, поради което неприложима към конкретния случай е разпоредбата на чл. 70, ал.2, т. 2 от ЗДДС.

Предвид изложеното, настоящата инстанция намира, че оспореният РА е законосъобразен в частта му относно непризнато право на приспадане на данъчен

кредит, на основание чл. 70, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 70, ал. 2 от ЗДДС, в размер на 7 121,89 лв.

В ревизионното производство е констатирано, че през 2007 г. Б. О. е отчело в сч. с/ка 602 „Разходи за външни услуги” разходи за изграждане на СОТ в размер на 1 731,30 лв., а през 2008 г. е отчело в сч. с/ка 601 „Разходи за материали” разходи за компоненти за видеонаблюдение в размер на 4 343,30 лв. Прието е, че тези разходи формират данъчен амортизируем актив съгласно чл. 50 от ЗКПО във връзка със счетоводен стандарт (СС) 16 „Дълготрайни материални активи” /ДМА/, поради което, на основание чл. 67 от ЗКПО тези разходи не са признати за данъчни цели.

Според жалбоподателя положените в сградата кабели стават част от нея, престават да съществуват като самостоятелна вещ и не могат да бъдат заведени като самостоятелен актив. Останалите компоненти /камери, датчици, монитори, компютри и др./ са самостоятелни устройства и не могат да се разглеждат като общ актив. Всеки компонент може да бъде отделен от системата и това няма да наруши функционалните му качества. Твърди, че елементите представляват отделни активи, като стойността на всеки е под необходимата стойност за зачисляването на един актив като дълготраен.

Съгласно чл. 50, изречение първо от ЗКПО, данъчни дълготрайни материални активи са сумите, които отговарят на изискванията за амортизируеми дълготрайни материални активи съгласно Националните стандарти за финансови отчети за малки и средни предприятия. Даден актив се признава като материален дълготраен актив, когато са изпълнени изискванията на т.3.1. от СС 16 „Дълготрайни материални активи” /ДМА/. Съгласно тази разпоредба един актив се признава и се отчита като ДМА, когато отговаря на определението за дълготраен материален актив по т. 2 от СС 16 - да има натурално-веществена форма, да се използва за производството и/или доставката/продажбата на активи или услуги, за отдаване под наем, за административни или за други цели, свързани със стопанската дейност на задълженото лице и се очаква да бъде използван през повече от един отчетен период; стойността му може надеждно да се изчисли; предприятието очаква да получи икономически изгоди от него. По аргумент на чл. 50, т. 1 и т. 2 от ЗКПО стойността на данъчния ДМА следва да е равна или да превишава по-ниската стойност от стойностния праг на същественост за дълготрайния материален актив, определен в счетоводната политика на данъчно задълженото лице и 500,00 лв. за 2007 г. и 700,00 лв. за 2008 г.

В конкретния случай от отделните компоненти е изградена една обща система - СОТ и видеонаблюдение. Съгласно приетото по делото заключение на съдебно техническа експертиза е установено, че всеки един елемент от сигнално-охранителните системи и от системите за видеонаблюдение и видеозаснемане, може да бъде отделян самостоятелно. Отделеният от системата изправен елемент може да бъде използван в друга система със същото функционално предназначение. П. отделяне на съответния елемент системата може да функционира като цяло, без това да нарушава самата ѝ функция и предназначението ѝ, само когато отделеният елемент има частично или пълно дублиращ функционален заместител. Следователно, системата функционира като такава, когато се състои в цялост от всички елементи, които в съвкупност обезпечават нейното функциониране. В този вид - обща система - СОТ и видеонаблюдение същата представлява амортизируем ДМА по смисъла на чл. 48 и чл. 50 от ЗКПО и СС 16.

На основание чл. 67 от ЗКПО счетоводните разходи, формиращи данъчен амортизируем актив, включително последващите разходи, не се признават за данъчни

цели. Предвид цитираната разпоредба на чл. 50 от ЗКПО, законосъобразно е увеличен финансовия резултат с разходите за изграждане на система за СОТ и видеонаблюдение. От изложеното следва, че жалбата е неоснователна, в частта ѝ, с която се оспорва извършеното увеличение на финансовия резултат за периода на 2007г. и 2008г., на основание чл. 67 от ЗКПО.

В ревизионното производство е установено, че от Б. О. са отчетени разходи за амортизации, съответно за 2007 г. в размер на 5 879,06 лв. и за 2008 г. в размер на 8 818,58 лв. за закупените леки автомобили „Ш Фабия”, предоставени за ползване на В Е Е и П Е Е. На основание чл. 78 от ЗКПО във връзка с чл. 16, ал. 2, т. 2 от ЗКПО, ревизиращият орган е извършил увеличение на финансовия резултат на дружеството с разходите за амортизации.

Според жалбоподателя по същността си процесните договори за наем са с елемент на покупко-продажба и не съществуват основание за прилагане на чл. 16, ал. 2, т. 2 от ЗКПО.

Съгласно чл. 16, ал. 1 от ЗКПО, когато една или повече сделки, включително между несвързани лица, са сключени П. условия, чието изпълнение води до отклонение от данъчно облагане, данъчният финансов резултат се определя, без да се вземат под внимание тези сделки, някои техни условия или тяхната правна форма, а се взема под внимание данъчният финансов резултат, който би се получил П. извършване на обичайна сделка от съответния вид по пазарни цени и насочена към постигане на същия икономически резултат, но която не води до отклонение от данъчно облагане. По аргумент от ал. 2, т. 2 на цитираната разпоредба, за отклонение от данъчно облагане се смятат и договорите за заем за послужване или друго безвъзмездно предоставяне за ползване на материални или нематериални блага.

Предвид изложеното по горе в настоящото решение, съдът приема, че сключените между Б. О. и В Е Е и П Е Е договори не са за наем на вещ. Не е договорена наемна цена, нито е установено заплащане на такава. Същите не са и за покупко-продажба, тъй като не е установено прехвърляне на собственост на вещта. Леките автомобили са заведени счетоводно като ДМА. Видно от клаузите на договорите с физическите лица, същите ползват вещта както за служебни, така и за лични цели. В счетоводството на жалбоподателя не е използван коефициент за разграничаване на разходите, направени във връзка с автомобилите, с оглед използването им както за служебни цели, така и за лични нужди на физическите лица. Разходите за амортизации изцяло са поети от Б. О., независимо че автомобилите се ползват за лични нужди. Следователно, обоснован е извода, че в случая се касае за безвъзмездно предоставяне на вещта за ползването ѝ за лични нужди, поради което е налице хипотезата на чл. 16, ал.2, т. 2 от ЗКПО. След като от дружеството не е изграден счетоводен механизъм, който да позволява разходите, свързани с дейността на дружеството да бъдат разграничавани и отнасяни отделно от разходите, направени във връзка с личното ползване на автомобилите, то цялата сума на отчетените разходи за амортизации следва да се отнесе в увеличение на финансовия резултат, тъй като автомобилите са ползвани за лични цели, а разходите не са поети от физическите лица, а от дружеството, което им е предоставило автомобилите за безвъзмездно ползване.

През 2007 г. и 2008 г. от Б. О. са начислени текущи разходи в общ размер на 8 368,59 лв. за хотелски резервации, минерална вода, хладилници, телевизор и др. Позовавайки се на определението в чл. 62, ал. 1 от ППЗДДС и на основание чл. 204, т. 1 във връзка с чл. 216 от ЗКПО, ревизиращият орган е обложил тези разходи с данък П. ставка 10 на

сто.

Жалбоподателят твърди, че разходите за хотелска резервация са във връзка с командировки, свързани с дейността на дружеството. Застъпва тезата, че покупката на хладилници и телевизор не кореспондира с легалното определение на „представителни разходи“, а минералната вода е предназначена за консумация на работниците и служителите.

По смисъла на чл. 62, ал. 1 от ППЗДДС разходи за представителни и развлекателни цели са: посрещане, престой и изпращане на гости и делегации; нощувки; консумация на храна и напитки; организиране на делови срещи; тържества; развлекателни мероприятия; екскурзии. Съгласно чл. 204, т. 1 от ЗКПО с данък върху разходите се облагат представителните разходи, свързани с дейността.

С изложеното в жалбата жалбоподателят потвърждава, че извършените разходи за хотелски резервации са свързани с дейността на дружеството, поради което същите подлежат на облагане по реда на чл. 204, т. 1 от ЗКПО.

Покупката на хладилници и на минерална вода е свързана с използването на храна и напитки за консумация, поради което тези разходи също попадат в обхвата на хипотезата на чл. 204, т. 1 от ЗКПО. Покупката на минерална вода, П. спазване на определени изисквания би могло да се отчете и като социален разход, предоставен в натура на работниците и служителите, но и като такъв подлежи на облагане по реда на чл. 204, т. 2 от ЗКПО. Предвид функциите на телевизионния приемник, закупуването на същия за целите на дейността на дружеството също следва да се отнесе като разход за представителни и развлекателни цели.

В ревизионното производство е установено, че през 2007 г. от Б. О. са отчетени текущи разходи в размер на 76 993,72 лв. за поддръжка, ремонт и експлоатацията на превозни средства. Ревизиращият орган е приел, че след като превозните средства служат за осъществяване едновременно на дейност по занятие и на управленска дейност, разходите подлежат на облагане с данък П. ставка 10 на сто по реда на чл. 204, т. 3 във връзка с чл. 216 от ЗКПО.

Установено е, че в счетоводството на ревизираното лице липсва аналитична отчетност за изминатите километри за осъществяване на управленската дейност. От представените пътни листа органите по приходите не са могли да определят точно каква част от изминатия пробег е свързан с осъществяването на управленска дейност, в съответствие с изискванията на чл. 215, ал. 2 от ЗКПО. Цитираните разходи са умножени с коефициент 0,0239, получен като съотношение на дела на разходите за управленската дейност /по сч. с/ка 614 - 87 273,79 лв./ спрямо дела на разходите за цялата дейност на дружеството /3 653 334,40 лв./. Определеният размер на разходите за експлоатация на превозните средства, с които е осъществена управленската дейност чрез посочения коефициент е 1 840,15 лв. На основание чл. 204, т. 3 във връзка с чл. 216 от ЗКПО ревизиращият орган е определил данък в размер на 184,02 лв.

Според жалбоподателя разходите, свързани с експлоатацията на превозните средства, с които се осъществява управленска дейност в дружеството, са за сметка на ползващите превозните средства съгласно договорите, сключени с физически лица, цитирани по-горе.

По смисъла на разпоредбата на чл. 215, ал.2 от ЗКПО когато превозното средство се използва за извършване едновременно на управленска дейност и дейност по занятие, П. определяне на данъчната основа за облагане с данък върху разходите отчетените разходи за експлоатация се отнасят към управленската дейност на база на изминатите

за тази дейност километри през текущия месец, а разходите за поддръжка и ремонт се отнасят към управленската дейност на база на изминатите за тази дейност километри към общите изминати километри от съответното превозно средство за последните 12 месеца, включително текущия месец.

От страна на ревизираното дружество не са представени доказателства, от които да е видно разграничаване на километрите, които са изминати от автомобилите във връзка с управленската дейност и изминатите километри като цяло. Посоченото разграничение е трудно постижимо, тъй като е възможно изминаването на едни и същи километри едновременно да обслужва извършването както на управленска, така и друга дейност. В този смисъл е следвало в счетоводството на дружеството да бъде изградено аналитично отчитане на изминатите километри или съответно да бъде прилаган коефициент за отнасяне на разходите за поддръжка и експлоатация на автомобилите съответно към разходите за извършване на управленска и друга дейност. След като това не е направено, жалбоподателят не би могъл да докаже твърденията си, че отчетеният размер на тези разходи е различен от определения от ревизиращия орган.

Неоснователни са възраженията, че разходите, свързани с експлоатация на превозните средства, с които дружеството осъществява управленска дейност, са за сметка на ползващите ги лица. В договорите, сключени с В Е Е и на П И Е съществува уговорка за предоставяне на двата автомобила както за служебно, така и за лично позване. Недоказано е твърдението, че от всички разполагаеми автомобили, дружеството е използвало за осъществяване на управленската си дейност единствено двата автомобила, предоставени за ползване на посочените по горе лица. В договорите не е отбелязано изрично, че използването на автомобилите за служебни цели, ще включва и осъществяването с тях на управленска дейност. Не са представени или посочени доказателства, които да установяват, че само с описаните в договорите автомобили е извършвана управленска дейност, а не и с другите автомобили, за които се отнасят процесните разходи за експлоатация, поддръжка и ремонт.

От изложеното следва, че жалбата на Б. О. срещу Ревизионен акт № 900611/30.03.2010г., издаден от Б Л З, на длъжност старши инспектор по приходите П. ТД на Н. – Г. С., офис Б., потвърден с Решение № 804/04.06.2010 г. на Д. на Дирекция О. – Г. С., П. ЦУ на Н. е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

П. този изход на делото и предвид изричната претенция на процесуалния представител на Д. на Дирекция О. – С., П. ЦУ на Н., на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. Б. О. следва да бъде осъдено да заплати сумата от 86,00лв. по сметка на Административен съд – С. град. Същата представлява депозит за съдебно-техническа експертиза. Дружеството е задължено да внесе посочената сума с протоколно определение на съда от 23.03.2011г., но същото не е изпълнено.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд - С.

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата, на Б. О. срещу Ревизионен акт № 900611/30.03.2010г., издаден от Б Л З, на длъжност старши инспектор по приходите П. ТД на Н. – Г. С., офис Б., потвърден с Решение № 804/04.06.2010 г. на Д. на Дирекция О. – Г. С., П. ЦУ на Н..

ОСЪЖДА Б. О., ЕИК по БУЛСТАТ: *, седалище и адрес на управление Г. Б., У. И. М № 2, представлявано от Е К Е да заплати на Д. на Дирекция О. – С., П. ЦУ на Н., Г. С., ул. А. № 21 разноси, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 768.00 лв. /седемстотин шестдесет и осем/ лв.

ОСЪЖДА Б. О., ЕИК по БУЛСТАТ: *, седалище и адрес на управление Г. Б., У. И. М № 2, представлявано от Е К Е да заплати на Административен съд – С. град сума в размер на 86,00 /осемдесет и шест/лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република Б, в 14 дневен срок от съобщаването му.

Административен съдия: